

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Josep
Andrés (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Camps no és Feijóo

La recomposició del mapa financer de l'estat espanyol, amb la fusió entre Caja Madrid i Bancaixa, deixa clar que Alberto Núñez Feijóo i Francisco Camps són polítics oposats. Són pràcticament coetanis –48 i 47 anys, respectivament–, pertanyen al mateix partit –el PP–, governen territoris històrics –Galícia i el País Valencià– i han sonat com a possibles substituïts de Mariano Rajoy –cosa que, en el cas de Camps, ja és impossible–, però l'un i l'altre no tenen res més a veure. Si de cas, que coincidiren a Madrid entre el 1999 i 2002: Feijóo dirigí Correus i l'Insalud en un temps en què Camps fou secretari d'estat de les administracions públiques i vice-president primer del Congrés.

El trànsit madrileny sembla que va ablanir encara més –autonòmicament parlant– un Camps que tan sols va vantar-se de valencianista a la campanya electoral del 2003; en canvi, Núñez Feijóo veu clar que Galícia només pot afermar-se al mapa estatal si actua de manera decidida. Per això s'ha enfrontat amb qui ha calgut per tal de teixir una aliança entre les dues grans caixes gallegues, Caixa Galicia i Caixanova, la del nord i la del sud. Feijóo ha plantat cara a Madrid –davant Rajoy, que no volia fusions territorials que s'interpretaren políticament–, però també ha persuadit els consells d'administració de la Corunya i de Vigo, que hi eren clarament refractaris. Avui, ja unides, ambdues caixes superen els 78.000 milions d'euros en actius, una xifra que, en el moment de la fusió, la situava com a quarta entitat financer de l'estat espanyol: un gran mèrit, el de Feijóo, tenint en compte que Galícia tan sols representa el 6% de la població estatal.

En canvi, al País Valencià, que en representa l'11% i té unes potencialitats econòmiques superiors, no s'ha produït un fenomen paral·lel. Francisco Camps fins i tot s'ha vantat de no haver-ho defensat a fons, potser per contraposar-se a Eduardo Zaplana, que sempre va tenir el somni d'unificar Bancaixa i la CAM. Amb una mínima intel·ligència, Camps hauria actuat com Feijóo. No sols això, hauria situat la seu de CAM-Bancaixa a Alacant, hauria significat un canvi de volada. La capital política, a València; la financer, a Alacant. Plegades, haurien sumat uns actius per valor de 187.000 milions, i ben bé podien haver ultrapassat els 200.000, si també hagueren captivat "Sa Nostra" –14.100 milions– i Caixa Ontinyent –1.000–, del mateix àmbit geogràfic. Avui serien la segona entitat creditícia de l'estat espanyol, només rere "la Caixa".

El mapa final dista molt d'aquest escenari, però. Madrid és ara la seu del principal grup financer de l'estat espanyol –València n'és una subseu– i la CAM, que guanya un lloc i se situa tercera, és cap de ratolí d'un empelt artificial amb Cajastur, Caja Cantàbria i Caja Extremadura. Dues fusions fredes, les de Bancaixa i la CAM, que converteixen Esperanza Aguirre i Rodrigo Rato en els grans guanyadors d'aquesta guerra pel control de les caixes. Una altra oportunitat històrica malbaratada pel País Valencià.

Als nostres lectors

Una part del catalanisme polític, el més conservador, havia preferit aparcar la reivindicació sobiranista en canvi del proteccionisme econòmic espanyol. Era la garantia d'eixida de productes catalans a un mercat tancat a la competència forana. Fa temps que això ja no funciona. Però ara Espanya propugna un nou proteccionisme, el madrileny, amb decisions estratègiques que posen el mercat espanyol al servei de la capital del regne, a l'hora que el converteixen en una ratiera per a l'economia catalana. Ho analitza, al document de portada, Gemma Aguilera.

Parlem d'un altre proteccionisme: el d'espècies en perill d'extinció als Països Catalans, en un extens document d'Àlex Milian. Un catàleg bàsic per a l'impuls de polítiques de protecció i reintroducció d'aquests animals amb els quals compartim territori.

Enric Rimbau, director